

talende, kunde ikke finde den rette Tone overfor denne lille Landsbypige.

Hun paa sin Side var her paa Hjemmets Grund ganske anderledes fri overfor ham end forgangen paa Kærsholm. Hun var ligesom bleven mere voksen, mere Dame. Aabenbart var hun sig som Husets Datter en selskabelig Forpligtelse bevidst, og hun varetog den med ikke ringe Anstand.

„De kommer meget til Kærsholm,“ sagde Per for dog at sige noget.

„Ikke saa ofte, som jeg gerne vilde. Men Vejen er jo temmelig lang, og Vogn kan jeg ikke altid faa.“

„De holder meget af Hofjægermesterinden?“

„Ja,“ svarede hun — dennegang noget kort, som var Emnet for ophøjet til at berøres imellem dem. — „De har jo truffet Hofjægermesterinden og Baronessen i Italien.“

„Ja.“

„Det maa være morsomt saadan at rejse,“ sagde hun videre og fortalte om, hvordan det længe havde været paa Tale, at hun skulde gøre en Schweizertur sammen med sine Forældre. Men Faderen havde aldrig kunnet faa Tid. Folk i Menigheden vilde ikke undvære ham saa længe. Det var daarligt nok, han fik Lov til at tage til København i otte Dage.

Per lagde Mærke til, at hun ligesom blev højere i Skoene, naar hun nævnede sin Fader. Der var heri noget, der mindede ham om hans egen Søster Signe; — og uden at han rigtig gjorde sig klart hvorfor, kom han til at smile.

I det samme fik han Øje paa en rødmalet Jernkrog, der var anbragt i Mandshøjde paa en Træstamme ved Siden af Gangen.

„Er den bestemt til at hænge sig paa?“ spurgte han og standsede for at betragte den.

Frøken Inger kom mod sin Vilje til at le. Hun gjorde ham opmærksom paa en lille Jernring, der — befæstet i en lang Hysing — hang ned fra et Træ paa den anden Side af Havegangen. Det hele udgjorde et Underholdningsspil, — Kunsten (forklarede hun) bestod i at slynge Ringen henimod Krogen saaledes, at den blev hængende der.

Per fik Lyst til at prøve. Saa gik i hvert Fald den Tid, tænkte han ved sig selv.